

Arrest

nr. 251 699 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 27 oktober 2019, dienden op 30 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 oktober 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 23 oktober 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, S.F.M.D.J., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/10/2019
Overdracht CGVS: 31/01/2020*

U werd op 11 september 2020 gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is van 08u40 tot 12u16. Uw advocaat, meester Peter DE LANGE, loco voor meester Julian HARDY, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X1966 te Suchitepequez, Guatemala. U bent gescheiden en u hebt drie kinderen: een zoon S.S.J.A. (O.V. (...); CG (...)), die samen met u in België is, en twee dochters R.G. en L.I. Uw dochter L.I. verliet El Salvador in 2019 en ging naar het Verenigd Koninkrijk omdat haar echtgenoot problemen had met benedeleden.

U woonde samen met uw zoon op Avenida 3 de Mayo #14 in Quezaltepeque en verhuurde hier ook een lokaal. Uw zussen en één van uw broers, J., wonen ook op dit adres. In mei of juni 2019 begon u in Avenida 3 de Mayo nog een extra lokaal te verhuren, en verhuisde u naar een huurhuis in Villas Palermas, Quezaltepeque. Met de verhuur van de lokalen verdiende u maandelijks 500 dollar. Wanneer andere mensen u ruimtes ter beschikking stelden om te verhuren, kon u hiermee nog wat extra verdienen. Daarnaast had u ook nog een huis in Soyapango dat u verhuurde voor 100 dollar per maand, verkocht of verhuurde u ook lokalen voor andere personen, en hielp u ook uw broer E. met de administratie en het onderhoud van zijn lokalen.

Op 12 september 2019 wandelde u samen met uw zoon naar het centrum van Quezaltepeque, toen u werd benaderd door benedeleden van de bende 18. Ze duwden u en uw zoon, scholden u uit en dreigden jullie te vermoorden. U moest 500 dollar betalen aan de benedeleden die u nog zouden komen opzoeken om te laten weten waar en wanneer u het geld moest brengen. Vervolgens zeiden ze dat jullie met gebogen hoofd moest vertrekken en gingen ze zelf ook weg. Uw zoon stopte vanaf dan met studeren en mocht niet meer buiten komen. U probeerde zelf ook niet buiten te komen. Op 13 september 2019 deed u aangifte bij het Openbaar Ministerie (OM) van Santa Tecla. Op 30 september 2019 ging u het document van uw aangifte halen en vertelden ze u bij het OM dat ze bezig waren met het onderzoek. In de namiddag ging u langs bij uw lokalen. U merkte benedeleden op een motor en een fiets op die u aankeken. U ging snel een lokaal binnen en verstopte zich op het toilet. Toen u terug buitenkwam waren de benedeleden weg. U besloot die dag te vertrekken uit El Salvador.

Op 26 oktober 2019 bent u met uw zoon vertrokken uit El Salvador en vlogen jullie via Panama naar Nederland van waaruit jullie verder reisden naar België. Op 30 oktober 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek verhuisde uw dochter R.G. naar het huis in Villas Palmeras en inde zij de huur van uw lokalen. In maart 2020 werd u opgebeld door L., de vrouw die een van de lokalen van u huurde. Zij vertelde u dat het lokaal was leeggeroofd.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, uw NIT-kaart, de aangifte bij het OM, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, de vliegtickets, de reisinformatie en een kopie van een verhuurcontract van het lokaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en

territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle verklaringen, uw profiel en uw achtergrond, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de bendeleden u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen heeft gekend met de autoriteiten (CGVS, p. 10). U bent niet politiek actief (CGVS, p. 10), u heeft geen andere problemen gekend dan de bedreiging door de leden van de bende 18 (CGVS, p. 17, 20). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die erop zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) loopt bij terugkeer naar El Salvador. Er moet namelijk op worden gewezen dat u éénmalig zou benaderd zijn door leden van de bende 18. Ondanks de verbale bedreigingen en het feit dat ze jullie zouden hebben geduwd en uw zoon ook geslagen, lieten ze u vervolgens zonder meer gaan (CGVS, p. 16). U bent na dit incident nog anderhalve maand in El Salvador gebleven, en bent in die periode geen enkele keer meer benaderd geweest door een bendelid, niettegenstaande u nog naar uw lokalen ging op de Avenida 3 de Mayo (CGVS, p. 16) en ofschoon dat de bendeleden u hadden gezegd dat ze u nog zouden laten weten wanneer u het geld zou moeten betalen (CGVS, p. 16). U beweert dat u, toen u op 30 september 2019 naar het lokaal ging, bendeleden zag die u nakeken (CGVS, p. 16). Ze hebben u op dat moment echter niet benaderd en nadat u het toilet buitenkwam waar u zich eventjes ging verstoppen voor de bendeleden, stonden ze niet langer op u te wachten (CGVS, p. 18). U kan bijgevolg niet hard maken dat deze bendeleden dezelfde zouden zijn als degenen die u zouden willen afpersen.

Verder wijst ook niets erop dat de bendeleden u nog zouden zoeken. Uw dochter, R.G., is nadat u El Salvador hebt verlaten in uw huis in Villas Palmeras gaan wonen (CGVS, p. 5) en zij ontvangt momenteel het geld van de lokalen (CGVS, p. 9). Zij heeft na uw vertrek geen problemen met bendeleden gehad (CGVS, p. 5-6). Ook uw familie, die op Avenida 3 de Mayo wonen hebben geen problemen meer gehad met bendeleden (CGVS, p. 6). Wat betreft de diefstal in maart 2020 in een van de lokalen die uw eigendom waren, stelt u dat ze de winkel hebben leeggeroofd, maar dat dit om de spullen van de vrouw ging die het lokaal huurde (CGVS, p. 6-7). Er is niets dat erop wijst dat dit iets met u te maken zou hebben, zeker aangezien u niet eens kan zeggen wie er verantwoordelijk was voor de diefstal, u zelfs niet eens de moeite hebt gedaan om dit na te vragen en dit ook maar eenmalig gebeurde (CGVS, p. 7).

Bovendien rijzen er vragen over uw houding en enkele van uw verklaringen die uw geloofwaardigheid toch wel ernstig aantasten. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts te denken dat het om bendeleden van de bende 18 ging (DVZ, vragenlijst 29 januari 2020, p. 1, punt 5). Ook uw zoon vermeldt slechts bij DVZ dat jullie benaderd werden door enkele mannen en dat hij denkt dat ze in die zone tot de 18 behoren (DVZ (...), vragenlijst 29 januari 2020, p. 1-2, punt 5). Bij het CGVS zijn jullie opeens wel allebei zeker dat het om leden van de bende 18 zou gaan. De bendeleden zouden zich zelfs geïdentificeerd hebben als zijnde van de bende 18 (CGVS, p. 17; CGVS (...), p. 17). Gevraagd

hoe het komt dat u bij DVZ gezegd hebt dat u slechts 'dacht' dat de bendeleden van de bende 18 waren, antwoordt u naast de kwestie over wat u wel nog allemaal gezegd heeft bij DVZ, en dat de bendeleden zich weldegelijk hebben geïdentificeerd als leden van de bende 18 (CGVS, p. 17). Wanneer u de vraag nogmaals herhaald wordt, komt u niet verder dan te zeggen dat u zich fout zal hebben uitgedrukt omdat u zich alles probeerde te herinneren (CGVS, p. 17). Overigens liet u ook niet optekenen in de aangifte die u indiende bij het Openbaar Ministerie (OM) dat het leden van de bende 18 waren die u wilden afpersen. Verder blijkt ook dat u na september geen enkele moeite meer deed om verder navraag te doen naar de stand van zaken van het onderzoek naar uw aangifte, ofschoon ze u op 30 september 2019 hadden gezegd dat de onderzoekers ermee bezig waren (CGVS, p. 15). Er kan toch wel verwacht worden dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, u ook enige moeite doet om uw klacht op te volgen.

Uit de informatie in uw administratief dossier blijkt bovendien dat in El Salvador afpersing en het betalen van renta een wijdverspreide en alomtegenwoordige praktijk is waarmee veel Salvadoranen en bedrijven in aanraking komen. U bevestigt deze praktijken en geeft als reden dat u niet wilde betalen op dat eens je hen hebt betaald, je heel uw leven lang moet betalen en ze dan het bedrag laten toenemen en meer en meer eisen en kunnen ze je zelfs komen doden. U vervolgt dat wanneer je je eenmaal met hen inlaat, ze u doden. Dit spreekt u nadien zelf tegen door te getuigen dat u ook kennissen en vriendinnen hebt die huur innen die maandelijks aan bendes moeten afdragen en blijkbaar niet meteen gedood zijn zodra ze met hen te maken kregen. Tot dusver had u nooit die vraag gekregen en u slaagt er niet in te overtuigen waarom u plots gevisieerd zou worden (CGVS, p. 19). Het is eveneens geweten dat bendes een socio-economische studie van hun slachtoffers maken. Dat ze u persoonlijk alleen zouden viseren, daar waar u ook zaken waarnam voor uw broer en zussen, zussen die nota bene op hetzelfde adres woonden als de lokalen die u verhuurde, tot op heden en dat ze hen daarbij zouden ontzien, slaat nergens op (CGVS, p. 8). Nog onbegrijpelijker is dat u uw broer en zussen niet eens waarschuwde voor mogelijk gevaar: u verzweeg de vraag naar renta simpelweg voor hen. Uw poging tot verschoning in deze, dat uw ene zus heel vroom is en misschien bij broeders uit de biecht zou kunnen klappen en dat uw andere zus drinkt en zo weleens haar mond zou kunnen voorbijpraten waardoor bendeleden erachter zouden komen dat u gesproken had, kan niet overtuigen aangezien uw familieleden niet gelijkgeschakeld kunnen worden met de politie en de geuite bedreiging luidens uw verklaringen enkel de politie betrof die u niet mocht informeren (CGVS, p. 16).

Ten slotte vloog u via Panama en Nederland naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Nederland geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat u daar het hoofd niet naar had en uw zoon naar een rustig land had gezocht waar geen bendes heersten en geen misdaad aanwezig is, is onafdoende (CGVS, p. 12). Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw profiel als makelaar op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, NIT-kaart, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, reisinformatie en het verhuurcontract van een van de lokalen hebben slechts betrekking op uw identiteit, reisweg en eigendommen en inkomsten, elementen die hier niet meteen ter discussie staan. Supra werden reeds bemerkings gegeven aangaande uw aangifte bij het OM. Aanvullend kan hierbij gesteld worden dat u in de aangifte niet liet optekenen dat de bendeleden uw zoon sloegen. Voor het CGVS verklaart u dat jullie geduwd werden en dat de bendeleden uw zoon sloegen (CGVS, p. 15-16, 18). Dat u dit onvermeld laat bij een aangifte mag toch wel opmerkelijk genoemd worden aangezien de feiten zoals u ze nu liet optekenen bij het OM enkel verbale bedreigingen bevatten. Bovendien is het ook bevreemdend, dat zelfs indien u 'klacht tegen onbekenden' indient, nergens een indicatie geeft over welke bende het gaat. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u bij het parket naliet te zeggen dat het om leden van bende 18 ging, spreekt u tegen dat u dit wel gezegd heeft. U vervolgt dat u er gezegd heeft dat het om vier tot vijf individuen ging van de bende 18 die zichzelf geïdentificeerd hadden.

Bij de tegenwerping dat het niet in uw aangifte staat, houdt u vol dat het er moet staan. Nadat u uw eigen aangifte bekeken heeft, moet u toegeven dat het er niet staat en dat in de aangifte het slechts over vier

individuen gaat. U weet niet waarom de omissies gebeurden (CGVS, p. 17-18). De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen erover, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die u ermee wil ondersteunen, namelijk die over de beweerde afpersing. Bijgevolg kunnen ook deze documenten bezwaarlijk dienen om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het leiden van ernstige schade.

Ook de opmerkingen die u bij de notities van het persoonlijk onderhoud van zowel u als uw zoon aan het CGVS bezorgde op 29 september 2020, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw . en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador.retour_au_pays_des_ressortissants20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden

aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid wordt er nog opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw zoon, S.S.J.A. (O.V. (...); CG (...)), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, S.S.J.A., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 30/10/2019
Overdracht CGVS: 31/01/2020

U werd op 10 september 2020 gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is van 9u44 tot 14u11. Uw advocaat, meester Peter DE LANGE, loco voor meester Julian HARDY, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 maart 1995 te San Salvador. U studeerde voor systeemingenieur aan de Francisco Gavidia universiteit in San Salvador. Daarnaast repareerde u computers om wat geld bij te verdienen.

U woonde samen met uw moeder, S.F.M.D.J. (O.V. (...); CG (...)), op het adres Avenida 3 de Mayo #14, Quezaltepeque, La Libertad. Uw moeder, uw tantes en uw oom verhuurden op dat adres lokalen als hun broodwinning. Ongeveer in maart 2019 richtte uw moeder op dit adres nog een tweede eigen lokaal in om te verhuren, en verhuisden u en uw moeder naar Villas Palmeras waar jullie een huis huurden voor 150 of 200 dollar. Uw zus, R.G., woont momenteel op dit adres. Uw tantes en een oom bleven wonen op het adres waarvan er lokalen verhuurd werden.

In juli of augustus 2019 verliet uw zus L.I. El Salvador met haar gezin omdat haar echtgenoot problemen had met bendes. Momenteel verblijven zij in het Verenigd Koninkrijk.

Op 12 september 2019 wandelde u samen met uw moeder naar het centrum van Quezaltepeque om uw cv te gaan afgeven. Jullie passeerden enkele bendeleden van de bende 18 die jullie dreigden te vermoorden. Ze scholden uw moeder uit en zeiden dat ze wisten dat ze de eigenares was van de lokalen. Ze eisten dat uw moeder 500 dollar betaalde. Uw moeder hield vol dat ze niet de eigenares was van de lokalen, maar de bendeleden zeiden dat ze nog iemand zouden sturen waaraan ze zou moeten betalen. Uw moeder hebben ze geduwd en u hebben ze een slag verkocht. Vervolgens vertrokken de bendeleden en jullie wandelden weg en gingen naar huis. Jullie gingen de volgende dag naar het Openbaar Ministerie (OM) om klacht in te dienen. U ging vanaf dan ook niet meer naar de universiteit. Eind september 2019 ging uw moeder langs bij haar lokalen. Ze zag enkele verdachte personen op een motor. Ze vroeg aan de verhuurder of ze even op het toilet mocht wachten tot de mensen weg waren. Vervolgens vertelde ze thuis aan u wat er gebeurd was. Aangezien het parket niets deed, besloot u om het land te verlaten.

Op 26 oktober 2019 verliet u samen met uw moeder El Salvador en reisden jullie via Panama en Nederland naar België, waar jullie op 27 oktober 2019 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens een verzoek tot internationale bescherming in op 30 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een certificeringsverzoek bij het OM, de aangifte bij het OM, foto's van de lokalen van uw moeder, het verhuurcontract van een van de lokalen van uw moeder, de koopakte en verkoopakte van het huis van uw moeder in Soyapango en een notariële akte met het eigendomsrecht van uw moeder van het huis in Avenida 3 de Mayo.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een

sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle verklaringen, uw profiel en uw achtergrond, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de bendeleden u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen heeft gekend met de autoriteiten (CGVS, p. 11). U bent niet politiek actief (CGVS, p. 11), u heeft de bedreiging door de leden van de bende 18 (CGVS, p. 17, 20-21). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die erop zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

*Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als ingeroepen door uw moeder, S.F.M.D.J. (O.V. (...); CG (...)). Gezien er ten aanzien van uw moeder een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw moeder is gebaseerd op de volgende motieven:
[idem bestreden beslissing verzoekster]*

De overige door uzelf neergelegde documenten, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, foto's van de lokalen van uw moeder, de koopakte en verkoopakte van het huis van uw moeder in Soyapango en een notariële akte met het eigendomsrecht van uw moeder van het huis in Avenida 3 de Mayo, hebben slechts betrekking op uw identiteit en de eigendommen van uw moeder, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Het certificeringsverzoek toont enkel aan dat u naar het OM bent gegaan en heeft geen enkele betrekking op de inhoud ervan. Bijgevolg kunnen ook deze documenten geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde vaststellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het

buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:

“- de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.”.

Na een korte theoretische toelichting over deze bepalingen gaan verzoekers *in casu* vooreerst in op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hun hoofde.

Wat hun “*individuele vluchtmotieven*” betreft, benadrukken verzoekers dat zij in geval van een terugkeer naar El Salvador ontvoerd, gedood of mishandeld zullen worden door bende 18 omwille van het feit dat zij niet aan de eisen van de bende hebben gehoorzaamd, daar zij nooit de gevraagde renta betaalden, en het land zijn ontvlucht.

Verzoekers benadrukken vervolgens dat de volgende elementen niet in twijfel worden getrokken door de commissaris-generaal:

“- Het feit dat verzoekster verschillende lokalen bezit, die zij aan verschillende handelaars verhuurt; en dat zij ook de lokalen die aan haar broer E. toebehooren, beheerde;
- Het feit dat verzoekers op 12 september 2019 werden benaderd door de leden van de bende 18 - die hen beledigden en met de dood bedreigden als ze voortaan geen \$500/maand renta zouden betalen ;
- Het feit dat sinds hun vertrek uit het land, een van de lokalen van verzoekster was geplunderd.”.

Verzoekers voeren aan dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van hen, met name “*personen in beroepsgroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing, met inbegrip van personen die als ondernemers betrokken zijn bij informele en formele handel*” en “*personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag*”. In *casu* benadrukken zij dat verzoekster eigenaar en beheerder is van verschillende lokalen waarin winkels worden opengehouden en heeft zij geweigerd om een door de bendeleden geëiste renta te betalen door zich te verstoppen en het land te verlaten. Verzoekers citeren in dit verband uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016 en uit de COI Focus “*Salvador. Situation securitaire*” van Cedoca van 15 juli 2019 inzake de situatie voor voormelde risicoprofielen. Zij benadrukken hierbij dat er in het licht van hun profiel er volgens UNHCR weldegelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen volstaat het profiel van verzoekster op zich wel om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, aldus verzoekers. Zij benadrukken nog dat hun vrees met betrekking tot verzoeksters profiel voldoende is aangetoond en verwijzen hierbij nog naar hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds en hun betwisting van de motivering in de bestreden beslissing (zie *infra*).

Verzoekers benadrukken hierbij dat hen enkel oppervlakkige tegenstrijdigheden en ‘onwaarschijnlijke’ verklaringen worden verweten, doch geen “*flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas*.” Zij achten de toepassing van het principe van “*het voordeel van de twijfel*” aldus gerechtvaardigd. Het feit dat verzoekers een verhoogd risicoprofiel hebben en de

commissaris-generaal hen enkel oppervlakkige tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden verwijt, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen, toont volgens verzoekers aan dat er allerminst sprake is van een grondige analyse in het licht van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zij benadrukken te volharden in hun verklaringen en menen dat hun risicoprofiel correspondeert met de aangehaalde feiten en neergelegde informatie, zodat er duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Naast het feit dat zij tot de twee voormelde sociale groepen behoren zoals geïdentificeerd door UNHCR, aldus verzoekers, menen zij nog dat zij ook om de volgende redenen als vluchteling dienen te worden erkend:

“- Ze komen van een colonia wonen die gecontroleerd is door een bende - in casu, de bende 18. Verzoekers hebben verschillende documenten ingediend die getuigen van de bijzonder onzekere situatie in hun regio - het departement Santa Ana.

- Ze zullen worden beschouwd als behorend tot de “sociale groep” van terugkeerders uit het buitenland.” Verzoekers verwijzen in dit verband nog naar en citeren uit de voormelde UNHCR Guidelines en COI Focus en een rapport van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 4) met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar El Salvador. Als terugkeerders die al problemen ondervonden met leden van de bende 18, behoren verzoekers volgens hen bijgevolg tot een bepaalde sociale groep die een zeer reëel risico loopt op vervolging in El Salvador.

Hun situatie kan worden beschouwd als verband houdend met het Vluchtelingenverdrag – *“beschouwd onder de “sociale groepen”*. De opeenstapeling van al deze kenmerken versterkt hun angsten en de risico's van vervolging. In ondergeschikte orde moeten ze de subsidiaire bescherming worden toegekend, aldus verzoekers.

Verzoekers betwisten verder het besluit in de bestreden beslissingen dat zij niet concreet aannemelijk zouden hebben gemaakt dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van de tegenstrijdigheden en inconsistenties die de geloofwaardigheid van hun relaas zouden ondermijnen. Zij voeren hierbij aan dat de commissaris-generaal de voorkeur heeft gegeven aan *“een lezing die “tegenstrijdigheden” en een “inconsistenties” doet ontstaan”*, in plaats van, rekening te houden met de objectieve algemene situatie in El Salvador en de grote behoefte aan internationale bescherming van onderdanen van El Salvador, een *“soepeler lezing van de verklaringen te onthouden”*. Verzoekers worden in de bestreden beslissingen niet beticht van *“flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas”*, noch wordt hun relaas fundamenteel onderuitgehaald, noch worden in de bestreden beslissingen dienstige elementen aangedragen die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hun hoofde, aldus verzoekers. Zij betwisten de motivering in de bestreden beslissingen op verschillende punten om hun nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Met betrekking tot het incident op 12 september 2019 en de nasleep ervan, benadrukken verzoekers vooreerst dat de bestreden beslissingen niet per se de waarachtigheid van dit incident, waarbij zij werden benaderd, beledigd en met de dood bedreigd door leden van de bende 18, in twijfel trekt, doch zich baseert op tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot aspecten die verband houden met dit incident.

Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens de persoonlijk onderhouden over de bende 18, stellen verzoekers dat zij tijdens de onderhouden reeds hebben uitgelegd dat zij niet begrijpen waarom de informatie over de bende als een *“vermoeden”* werd neergeschreven in hun verklaringen bij aanvang van de procedure. Zij benadrukken dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken specifiek werd gevraagd om een samenvatting van hun relaas te geven, en voeren verder aan dat zij bij het voorlezen van hun verklaringen informatie en verduidelijkingen wouden toevoegen, doch te horen kregen dat *“ze zich geen zorgen hoeven te maken, dat deze elementen later, tijdens de tweede oproep aan de CGVS, kunnen worden gegeven”*. Aldus menen verzoekers dat zij niet echt in staat gesteld zijn om de gewenste opmerkingen te maken. Zij citeren uit de verklaringen tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud waaruit volgens hen blijkt dat hij dit reeds had opgemerkt.

Tijdens de persoonlijke onderhouden hebben verzoekers op coherente wijze uitgelegd dat de benedeleden zich identificeerden, doch zij merken hierbij op dat de benedeleden *“natuurlijk geen “bewijs” [gaven] van de bende waartoe ze behoren. Er is echter geen twijfel over mogelijk en alles wijst erop dat ze inderdaad van de bende 18 waren sinds ze dat zeiden en ze zijn dominant in de buurt!”*

Verzoekers citeren nog uit verzoeksters verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden waaruit volgens hen blijkt dat zij reeds verklaarden dat er bepaalde misverstanden en afwijkingen in hun verklaringen bij

de Dienst Vreemdelingenzaken zijn gesloten, ook al leken deze geen betrekking te hebben op dit specifieke element.

Verzoekers besluiten dat de voormelde inconsistentie niet aan hen kan worden toegeschreven, daar zij *“probeerden vollediger te zijn in hun antwoorden en probeerden bepaalde zaken te verduidelijken toen hun verklaringen aan hen werden voorgelezen in de DVZ, maar dit werd niet toegestaan – op grond van het feit dat deze elementen “verduidelijkt” zouden kunnen worden bij het CGVS. Verzoekers hebben vervolgens een geloofwaardige en samenhangende algemene uiteenzetting van de precieze situatie hebben gegeven.”* Zij menen ook dat deze inconsistentie *“relatief “van ondergeschikt belang” is en in ieder geval niet volstaat om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers in hun geheel in twijfel te trekken!”*

Waar de bestreden beslissingen menen dat verzoekster inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gevolgen indien de bendeleden renta eisen, voeren verzoekers aan dat dit een volledig verkeerde interpretatie van verzoeksters verklaringen betreft, die zij niet kunnen aanvaarden, alsook dat deze *“overhaaste en zeer wankelredenering”* getuigt van een gebrek aan onderzoek en kennis van de situatie in El Salvador, die integendeel de verklaringen van verzoekster bevestigt.

Verzoekers stellen, onder citering van verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat zij de situatie in El Salvador heeft uitgelegd: *“als de gewapende bendes eenmaal beginnen te eisen dat er renta wordt betaald, neemt die renta in de loop der tijd alleen maar toe. Op een gegeven moment weten de mensen die worden opgelicht niet meer hoe ze moeten betalen - waardoor ze problemen krijgen met de gewapende bendes, die ze vaak doden omdat ze niet aan de eisen voldoen”.* Zij menen dat deze verklaringen worden bevestigd door objectieve informatie en citeren uit de voormelde UNHCR *“Guidelines”* en COI Focus. Zij lichten hierbij nog toe dat: *“Op geen enkel moment heeft verzoekster dan ook verklaard dat “zodra” men betrokken was bij afpersingsproblemen met gewapende bendes, men zou worden gedood. Dat zou geen zin hebben - aangezien gewapende bendes afpersen om geld te ontvangen.*

Pas na verloop van tijd, wanneer de bedragen stijgen en mensen niet meer kunnen betalen, wordt het risico om gedood te worden zeer groot.

Als verzoekster dus op de hoogte was van eventuele gevallen/ personen die zijn opgelicht, is het feit dat ze niet “onmiddellijk zijn vermoord” helemaal niet in tegenspraak met haar verklaringen: het betekent alleen dat ze voorlopig aan de eisen van de gewapende bendes wisten te voldoen.

De verwerende partij probeert daarom tegenstrijdigheden te vinden waar die er niet zijn.”

Waar de bestreden beslissingen erop wijzen dat verzoekster niet kan verklaren waarom zij en niet haar broers of zussen plotseling doelwit werd van de bende, menen verzoekers dat de commissaris-generaal wil dat verzoekster een rationele verklaring geeft voor een gebeurtenis waar zij geen invloed op heeft en waar het vaak aan logica ontbreekt. Zij lichten hierbij toe als volgt:

“Het is waar dat gewapende bendes een “sociaal-economisch onderzoek” uitvoeren naar hun slachtoffers om te beslissen over de omvang van de afpersing (cf. supra, stuk 5, p. 12). Het lijkt er echter op dat de keuze van hun slachtoffers afhangt van hun bereidheid en behoeften op dat moment. Hoewel verzoekster dus al enkele jaren een profiel heeft dat bevorderlijk is voor afpersing - als eigenaresse van verschillende lokalen waar “handels” worden gedaan - kan zij echter niet verklaren waarom de afpersing plotseling op dat precieze moment begon en niet eerder.

Verzoekster kan echter begrijpen waarom zij, in tegenstelling tot haar broers en zussen, het doelwit was. Verzoekster had inderdaad twee lokalen, waarin verschillende handels werden uitgeoefend. Zij was ook verantwoordelijk voor het beheer van de lokalen van haar broer. In totaal, zorgde verzoekster dus voor vijf lokalen, op een totaal van zeven. In tegenstelling tot haar broers en zussen ging verzoekster dagelijks naar de lokalen. Ze zorgde voor een heleboel dingen - van het ontvangen van huur, tot kleine reparaties, tot het schoonmaken. Haar broer ging nooit naar zijn lokalen – het beheer ervan was volledig in handen van verzoekster. Wat haar zussen betreft, hoewel ze daar woonden, opereerden ze “slechts” twee gebouwen. Bovendien zijn hun atypische persoonlijkheden wellicht minder “ aantrekkelijk” voor de bendeleden:

- Een van de zussen is een lange non - die het grootste deel van haar tijd in de kerk doorbrengt en niet bezig is met het beheer van haar lokaal;

- De andere zus is een grote prater en een zware drinker: ze staat in de buurt bekend als onbetrouwbaar als het gaat om schulden en geld.”

Verzoekers citeren uit hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds in dit verband en voeren verder aan als volgt:

“Toen de benedeleden daarom hun "sociaal-economisch onderzoek" uitvoerden, konden zij niet nalaten op te merken dat verzoekster een groot aantal lokalen beheerde. Van buitenaf is het ook zeer waarschijnlijk dat zij geloofden dat verzoekster de eigenaar en beheerder was van de vijf panden, maar ook van de winkels daarin!

Dit verklaart dus betrekkelijk logischerwijs waarom de benedeleden zich tot verzoekster wendden om haar af te persen.

Er zij op gewezen dat de verwerende partij geen tegenstrijdigheid of inconsistentie in deze elementen vindt, waarbij zij alleen opmerkt dat verzoekster "geen uitleg" geeft. De vraag is echter nooit rechtstreeks aan verzoekster zelf gesteld - die er inderdaad rechtstreeks mee te maken heeft. Bovendien volgt de verklaring relatief logisch uit haar uitspraken.”

Waar de bestreden beslissingen verzoekers verwijten dat zij niet om nadere informatie over de voortgang van het onderzoek van het Openbaar Ministerie, waar zij klacht indienden, hebben verzocht, voeren zij aan:

“De verzoekende partij kan dit argument niet aanvaarden. Verzoekers hadden namelijk talrijke stappen ondernomen om informatie en bijstand te verkrijgen van de autoriteiten van hun land, die dat niet hadden gedaan.

Op 13 september 2019, stelde de aanwezige persoon ter plaatse voor om terug te keren op 20 september om een kopie van hun klacht te kunnen krijgen. Het document was echter niet klaar op die dag en ze werden gevraagd om op 24 september terug te komen. Op 24 september komt verzoekster terug en wordt ze ontvangen door een onderzoeker die haar vertelt dat ze zich geen zorgen hoeft te maken en dat het onderzoek "doorgaat". Hij raadt haar aan om niet meer naar buiten te gaan, en vertelt haar dat er de komende dagen politieagenten op patrouille zullen zijn. Hij heeft haar ook gezegd dat hij haar snel telefonisch op de hoogte zou houden. Dagen gaan echter voorbij en verzoekers horen niets van hem. Verzoekster probeert te bellen, maar krijgt geen antwoord. Op 30 september besluit ze er weer heen te gaan. Vervolgens werd haar verteld dat het onderzoek niet was gevorderd en dat als ze een kopie van de klacht wilde hebben, dit het onderzoek zou verstoren. Ze vroeg nog steeds om een kopie van haar klacht - die ze uiteindelijk kreeg.

Voor het eerst sinds het incident, besloot ze naar de lokalen terug te gaan. Ze hoopte politieagenten te vinden die patrouilleerden of op wacht stonden - zoals de onderzoeker haar had verteld dat ze zouden doen. Er waren echter geen politieagenten aanwezig, maar wel enkele benedeleden...

Wanhopig om het onderzoek niet vooruit te zien gaan, verliezen verzoekers de hoop om enige bescherming van de autoriteiten te krijgen. Op die dag nemen ze dan de beslissing om het land te verlaten.”

Verzoekers citeren uit hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden in dit verband, en menen dat, hoewel het waar is dat hun uitleg op dit punt niet erg duidelijk is, er dient te worden benadrukt dat de *protection officer* evenmin heeft geprobeerd om dit te verduidelijken.

Waar de bestreden beslissingen vaststellen dat verzoekers na het incident op 12 september 2019 nog anderhalve maand probleemloos in El Salvador konden verblijven en dat er geen aanwijzingen zijn dat de benedeleden die zich op 30 september 2019 buiten de lokalen van verzoekster bevonden dezelfde betroffen als degene die hen op 12 september bedreigden, citeren verzoekers uit hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden en voeren hierbij aan dat zij na het incident op 12 september bijzonder oplettend zijn geweest en niet meer naar buiten gingen en met een uber of taxi reisden indien zij wel enkele keren naar buiten gingen. Zij benadrukken nog dat zij minder dan zes maanden voor het incident verhuisd waren en er aldus van overtuigd zijn dat de benedeleden niet op de hoogte waren van hun nieuwe adres, daar zij er nooit zijn geweest. Verzoekers konden zich aldus gelukkig daar blijven verstoppen. Zij lichten verder nog toe dat verzoekster op 30 september 2019 voor het eerst durfde terug te keren naar de lokalen in de verwachting de politie ter plaatse te vinden, die beloofde om patrouilles te plaatsen. Ze merkte echter direct de aanwezigheid van de benedeleden op, doch gaf hen geen tijd om haar te benaderen en rende naar een van haar lokalen om te schuilen. Ze weet dat de benedeleden niet naar binnen durven gaan en haar volgen om haar te schaden, want er zijn veel camera's in de winkel. Haar vermoeden dat de benedeleden niet weten dat ze niet meer op hetzelfde adres woont, achterin de winkel, wordt bevestigd door het feit dat de benedeleden na ongeveer 20 minuten vertrekken. Ze gelooft dat ze dachten dat ze verborgen zou blijven in haar huis, dus het had geen zin om op haar te wachten.

Verzoekers benadrukken verder dat verzoekster niet kan bewijzen dat de mensen buiten het gebouw op die dag dezelfde mensen waren die hen op 12 september 2019 hebben bedreigd - niet in de laatste plaats omdat zij haar aanvallers nooit *“daadwerkelijk van het front heeft gezien”*. Zij citeren hierbij uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het feit dat zij aanwezig waren – en het lijdt geen twijfel dat zij benedeleden waren gezien hun kledij en tatoeages, aldus verzoekers – is volgens hen echter *“volledig in overeenstemming met de totale boekhouding van verzoekster”*. Bovendien had verzoekster

nog nooit eerder hun aanwezigheid in de buurt van haar lokalen op een dergelijke manier opgemerkt. Het lijkt dus geen twijfel dat het dezelfde personen waren. En het loutere feit dat er tussen het incident en het vertrek uit het land niets meer is gebeurd, kan op zich niet volstaan om te rechtvaardigen dat de verklaringen van verzoekers in hun geheel als niet geloofwaardig moeten worden beschouwd, aldus verzoekers.

Verzoekers geven aan niet akkoord te zijn met de motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers de broer en zussen van verzoekster niet waarschuwen voor het gevaar dat uitging van de bendes en stellen verder niet te zien welke conclusie de commissaris-generaal uit dit argument wil trekken. Zij lichten in dit verband, onder citering van verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, toe als volgt:

“Verzoekers wilden hun familie niet waarschuwen voor wat er met hen was gebeurd, simpelweg omdat ze bang waren voor wat er met hen zou kunnen gebeuren als ze dat wel zouden doen. Gedurende het incident van 12.09.2019 hadden de benedeleden namelijk specifiek aangegeven dat de verzoekers het aan niemand konden vertellen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, hebben verzoekers nooit gezegd dat de benedeleden hen niet verboden hadden om met de politie te praten. Het was een algemene dreiging - ze konden het niemand vertellen:

(...)

Verzoekers waren dan ook zeer bang dat de benedeleden er achter zouden komen dat ze er om hen heen heen over hadden gepraat en dat ze hen daarom zouden vermoorden. Verzoekers kennen hun familie zeer goed, met name de zussen van verzoekster. Ze hadden reden om te vrezen dat de informatie "openbaar" zou worden als ze het hen zouden vertellen.

- Een van de zusters is inderdaad een zeer spraakzaam persoon, die veel drinkt: het is moeilijk om een geheim bij haar te bewaren;

- De andere zuster is erg religieus en brengt het grootste deel van haar tijd in de kerk door: er was dus het risk dat ze naar de biecht zou gaan en erover zou praten in de buurt van de kerk, zodat ze voor haar en haar familie konden bidden. De informatie zou dan ook snel openbaar worden

(...)

Anderzijds wilden verzoekers ook de broers en zussen beschermen. Zij waren bezorgd dat het inbrengen van deze mensen in de lus hen in deze problemen zou kunnen betrekken. Na verloop van tijd leken ze echter niet in gevaar te zijn. Verzoekers wilden dus de zaken houden zoals ze waren - en proberen om met de problemen om te gaan zonder ze er onnodig bij te betrekken. Het feit dat verzoekers de broers en zussen van verzoekster niet hebben gewaarschuwd, is slechts een bewijs van hun altruïsme en zorg voor hun eigen leven. Dit maakt het in ieder geval niet mogelijk om hun hele verhaal als niet geloofwaardig te beschouwen!”

Verzoekers geven nog aan dat zij de motivering in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat zij geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Nederland niet kunnen volgen en menen dat dit argument geen rekening houdt met de reële en concrete situatie. Zij citeren hierbij uit verzoekers' verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij volgens hen uitlegde dat *“Hoewel het waar was dat de verzoekers door Nederland waren gepasseerd, waren ze daar niet gestopt. Het was slechts een korte tussenstop (slechts enkele uren) vooraleer ze in België aankwamen. Verzoekers gingen niet vrijwillig of bewust naar Nederland en weigerden vervolgens asiel daar aan te vragen - ze konden niet kiezen of beslissen over de tussenstops. Hun tussenstop was bovendien relatief kort en verzoekers hebben moeten rennen om hun connectie te halen. Op welk moment zouden ze dan tijd hebben gevonden om een asielaanvraag in te dienen?*

Hun bestemming was België, en ze vroegen daar direct bij aankomst asiel aan.”

Verzoekers menen nog dat het gebruik van dergelijke motivering de zwakte van de argumenten van de commissaris-generaal aantoont.

Waar de bestreden beslissingen aanvoeren dat er geen aanwijzingen zijn dat de bende 18 nog steeds op zoek zou zijn naar verzoekers en hierbij eerst verwijzen naar het feit dat noch verzoeksters dochter noch haar broers of zussen nog problemen hebben gehad met de benedeleden, benadrukken verzoekers dat verzoeksters dochter al een aantal jaren niet meer bij haar moeder en broer heeft gewoond.

Zij achten het dan ook zeer waarschijnlijk dat de benedeleden haar identiteit niet eens kennen. Zij stellen verder dat verzoeksters dochter in hun huis in Villas Palmas woont en verzoekers reeds uitlegden dat de benedeleden niet op de hoogte zijn van dit adres. De dochter van verzoekster is daar dus veilig en in ieder geval verlaat ze het huis niet, op advies van verzoekers. Verzoekers citeren uit hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds.

Zij lichten nog toe dat, hoewel de dochter van verzoekster nu de leiding heeft over de lokalen, zij er nooit heen gaat. In tegenstelling tot haar moeder, die daarheen ging om de huurgelden op te halen, ontvangt zij deze via bankoverschrijvingen.

Verzoekers voeren verder nog aan als volgt: *“Bij een dergelijk argument vragen verzoekers zich echter af: moet een van hun familieleden sterven om hun vrezes eindelijk serieus te kunnen worden nemen? Verzoekers hebben namelijk getuigd van een geloofwaardig levensverhaal. Hun vrezes zijn bewezen en worden bevestigd door verschillende internationale rapporten die verwijzen naar de zeer moeilijke situatie in El Salvador op dit moment - met name voor personen met een vergelijkbaar profiel als verzoekster (d.w.z. handelaar). De problemen die verzoekers met de benedeleden hebben ondervonden, betreffen hen persoonlijk - en het loutere feit dat benedeleden er niet voor hebben "gekozen" om wraak te nemen op hun familie kan niet volstaan om te concluderen dat het gevaar niet langer aanwezig is.”*

Waar de bestreden beslissingen nog stellen dat er geen bewijs is dat de diefstal in één van de lokalen van verzoekster op 20 maart 2020 gepleegd werd door de benedeleden die verzoekers bedreigen, lichten verzoekers toe als volgt: *“Hoewel het zeker is dat verzoekers niet kunnen bewijzen dat er een objectieve correlatie bestaat tussen de problemen die zij voor hun vertrek hebben ondervonden en deze gebeurtenis, kan toch worden aangenomen dat er een verband bestaat tussen deze gebeurtenissen. Inderdaad, men mag niet vergeten dat de bendes hoogstwaarschijnlijk geloofden dat de winkels in de lokalen ook aan verzoekster toebehoorden. Het is dan ook zeer waarschijnlijk dat de benedeleden een winkel wilden plunderen om wraak te nemen op verzoekster, die weigerde hen de renta te betalen en vluchtte.”* Verzoekers menen dat dit gedrag bevestigd wordt door internationale rapporten en citeren uit de voormelde UNHCR *“Guidelines”*. Zij vragen zich tevens nog af: *“hoe vaak zou het nodig zijn om dergelijke incidenten te herhalen, als “één keer” niet genoeg is, om hun vrezes eindelijk serieus te worden nemen”*.

Verzoekers besluiten dat de beoordeling in de bestreden beslissingen duidelijk gebaseerd is op *“niet passende argumenten”* en *“vermeende tegenstrijdigheden”* in hun verklaringen, zonder evenwel te kunnen overtuigen. Zij wijzen er nog op dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen hun verklaringen. Aldus menen zij dat zij coherente en plausibele verklaringen aflegden die *“totaal overeenkomen”*, ook met de algemene objectieve informatie. Zij benadrukken verder dat zij veel documenten verzameld hebben om hun relaas te ondersteunen en aldus voldaan hebben aan hun medewerkingsplicht. Verder menen zij dat, zelfs indien kan worden aangenomen, *quod non*, dat hun verklaringen vaag en weinig coherent zijn en niet gestaafd worden door bewijsstukken, deze verklaringen op basis van *“het voordeel van de twijfel”* moeten leiden tot de vaststelling dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben, gelet op het profiel van verzoekers en de algemene situatie in El Salvador. Zij menen nog dat een meer zorgvuldige analyse van hun *“angsten”* en hun relaas had moeten worden gemaakt.

Verzoekers wijzen er verder op dat, gezien zij voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, bij twijfel over de geloofwaardigheid van het relaas, UNHCR het principe van *“het voordeel van de twijfel”* als criterium van het onderzoek naar de beschermingsvraag weerhoudt. Zij benadrukken dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is en citeren in dit verband uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor El Salvador (verzoekschrift, stuk 6). Bovendien wijzen zij erop dat in 2018 meer dan 97,5 procent van de verzoeken om internationale bescherming van personen met de Salvadoraanse nationaliteit een positieve beslissing kregen van de commissaris-generaal, *“wat klaarblijkelijk een bewijs is van de nood aan bescherming voor staatsburgers van El Salvador”*. De commissaris-generaal toont niet aan dat de situatie op één jaar tijd veranderd is. Verzoekers menen dat de verzoeken om internationale bescherming van El Salvadoranen met de grootste voorzichtigheid moeten worden behandeld. Het *“voordeel van de twijfel”* dient *in casu* breed te worden toegepast, aldus verzoekers. Zij geven nog een theoretische toelichting inzake *“het voordeel van de twijfel”*.

Verzoekers menen dan ook dat zij voldoen aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Zij vrezes bij terugkeer naar El Salvador ontvoerd, mishandeld of gedood te worden door de bende 18. Deze vrees is gegronnd gezien hun coherente en plausibele verklaringen, de documenten die zij neerlegden en de veiligheidssituatie in El Salvador voor personen met hun profiel. Verzoekers behoren immers tot de specifieke sociale of politieke groepen van *“handelaars/ondernemers” – personen die verplicht zijn renta te betalen vanwege hun bestaande of veronderstelde financiële middelen, en die weigeren daartegen te gehoorzamen* en *“terugkeerders uit het buitenland”*. Verzoekers kunnen, gezien de huidige situatie in El Salvador, geen bescherming verkrijgen van de Salvadoraanse autoriteiten en citeren uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador en de UNHCR *“Guidelines”*. *In casu* heeft verzoeker een klacht ingediend bij de autoriteiten doch verklaarde dat er vervolgens niets is gebeurd, zodat de

Salvadoraanse autoriteiten bijgevolg niet in staat zijn om hun burgers effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes. Verzoekers hebben alles geprobeerd om documenten neer te leggen ter staving van hun relaas. Ze hebben hun verzoeken om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend. Verzoekers werden reeds het slachtoffer van “*vervolgingen (bedreigingen met dood)*”. Zij achten artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Verzoekers gaan verder in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voeren vooreerst aan dat op basis van hetgeen voorafgaat (zie *supra*) er redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wegens “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer was in El Salvador.*”

Verzoekers betwisten nog de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de aard van het geweld in El Salvador. Zij menen dat uit de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst blijkt dat er sprake is van geweld in El Salvador en dat er niet wordt uitgesloten dat er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoekers citeren uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador en benadrukken dat hieruit blijkt dat “*de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair.*” Verzoekers zijn van mening dat er in El Salvador weldegelijk een binnenlands gewapend conflict heerst dat een ernstige bedreiging vormt voor hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Zij menen dan ook dat, gelet op het voorgaande, een terugkeer naar El Salvador niet alleen een ernstige bedreiging uitmaakt van hun leven of hun persoon wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer waren in El Salvador, maar tevens als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict betekenen en aldus een schending uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen er nog op dat meerdere elementen de risico's in hun hoofde verhogen en lichten dit toe als volgt:

“- *Ze woonden in een kolonie die gecontroleerd was door de bende 18.*

- *In ieder geval, als ze naar El Salvador terugkeren, zullen ze worden gezien als “teruggekeerders uit Europa”, wat hun situatie zal verergeren. Gewapende bendes afleiden inderdaad hieruit dat mensen veel geld hebben, quod niet in dit geval. Ze zullen worden gezien als een wegloper - weg om zich bij de neef F. te voegen die zelf ernstige problemen had met bende 18.*”

Verzoekers besluiten uit hetgeen voorafgaat dat hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen. Zij stellen dat de commissaris-generaal hun relaas onvoldoende heeft geanalyseerd en “*al te gemakkelijk*” heeft besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoekers in het kader van de voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. In het bijzonder heeft de commissaris-generaal de incidenten van 12 september 2019 op zich onvoldoende in overweging genomen. Bovendien heeft de commissaris-generaal het bijzondere profiel van verzoekster als makelaar of handelaar afgewezen zonder het te analyseren, terwijl dit een factor is van groot belang in het licht van internationale rapporten, aldus verzoekers. Daarenboven heeft de commissaris-generaal de huidige situatie in El Salvador niet voldoende geanalyseerd “- *door deze meer in het bijzonder in de context van hun leven te plaatsen*”. Verzoekers menen dat zij opnieuw moeten worden ondervraagd over deze specifieke punten en de bijzondere situatie voor personen met verzoeksters specifieke profiel dient grondiger te worden geanalyseerd.

In het licht van het voorgaande, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekers, kan worden gesteld dat de commissaris-generaal de zaak onvoldoende heeft onderzocht en de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is. De bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd zodat de commissaris-generaal aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016 (stuk 3);
- het rapport "*Deported to danger: United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 4);
- de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 15 juli 2019 (stuk 5);
- het reisadvies voor El Salvador op de website van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 6);
- het artikel "*Asile et preuve: de la suspicion à la conviction*" (stuk 7);
- de UNHCR "*Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*" van maart 2010 (stuk 8);
- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 9 januari 2020 (stuk 9);
- het *curriculum vitae* van verzoeker (stuk 10).

2.1.3. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoekers slagen er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen en het volharden in hun vrees voor vervolging omwille van de aangevoerde feiten en hun risicoprofiel, het citeren uit algemene informatie, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doen zij geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissingen.

Verzoekers kunnen vooreerst niet worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift stellen dat niet kan worden betwist dat zij op 12 september 2019 problemen hebben gekend met de bendeleden die hen bedreigden en renta eisten. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissingen is de Raad immers van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde feiten.

In de bestreden beslissingen werd in dit verband vooreerst op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoekers bij aanvang van de procedure verklaarden dat zij dachten dat zij door de bende 18 werden bedreigd (administratief dossier verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1; administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 2), terwijl zij tijdens de persoonlijke onderhouden wel met zekerheid konden stellen dat de bende 18 hen bedreigde en verklaarden dat de bendeleden zich uitdrukkelijk zo hadden geïdentificeerd (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17; administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17).

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift, ter minimalisering van de vastgestelde tegenstrijdigheid, naar hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden op dit punt en benadrukken nog dat bij aanvang

van de procedure gevraagd werd om een samenvatting te geven van hun relaas en zij bij het voorlezen van hun verklaringen niet in staat werden gesteld om correcties of verduidelijkingen aan te brengen. De Raad merkt op dat verzoekers bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werden dat van hen verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeven die tot hun vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat verzoekers geenszins van hun medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk hun asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij niet in de mogelijkheid gesteld werden om correcties aan te brengen aan hun verklaringen, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft. De Raad merkt hierbij op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers' verklaringen aan hen werden voorgelezen in het Spaans en dat verzoekers vervolgens ondertekenden, waardoor zij zich uitdrukkelijk verklaarden met de inhoud ervan (administratief dossier verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1; administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 2). Verzoekers hebben bij aanvang van de procedure evenmin vermeld dat er fouten waren geslopen in hun verklaringen inzake de bende die hen bedreigde, hoewel zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de kans werden geboden om correcties aan te brengen op hun verklaringen. Verzoekers tonen dan ook op geen enkele wijze aan dat wat in de CGVS-vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met hetgeen zij werkelijk verklaard hebben. Het verweer in het verzoekschrift biedt aldus geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen met betrekking tot de bende die hen bedreigde. Waar verzoekers nog menen dat deze inconsistentie van relatief ondergeschikt belang is en niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van hun verklaringen volledig te betwisten, merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid een kernelement betreft van het relaas van verzoekers, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij dit correct weergeven. De vastgestelde tegenstrijdigheid doet aldus, samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissingen, weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Dit geldt temeer nu in de bestreden beslissingen terecht werd vastgesteld dat in de neergelegde klacht bij het Openbaar Ministerie (administratief dossier verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 3 administratief dossier verzoeker, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 4) evenmin wordt vermeld dat het leden van de bende 18 waren die verzoekers bedreigden tijdens het incident op 12 september 2019 en de klacht enkel melding maakt van "*vier individuen*" en "*nog nader te bepalen individuen*", terwijl van verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij het zouden vermelden indien hun bedreigers zich specifiek als lid van de bende 18 zouden hebben geïdentificeerd. Deze vaststelling doet aldus verder afbreuk aan de verklaringen van verzoekers inzake de ingeroepen bedreigingen. Bovendien werd er in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat de inhoud van de door verzoekers neergelegde klacht ook op andere punten inconsistent is met hun verklaringen, daar deze louter melding maakt van verbale bedreigingen (*Ibid.*), terwijl verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds verklaringen verklaarden dat de bendeleden verzoekster duwden en verzoeker sloegen (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 15-16). De Raad benadrukt dat kan worden verwacht dat verzoekers' verklaringen over de vervolgingsfeiten inhoudelijk overeenstemmen met de door hen neergelegde documenten. De vaststelling dat dit niet het geval is doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen over deze vervolgingsfeiten en aan de bewijswaarde van het neergelegde document ter staving van deze feiten.

Daarenboven stelden de bestreden beslissingen nog terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster verklaarde dat zij niet verder informeerde naar de stand van het onderzoek dat ingesteld werd naar aanleiding van haar klacht. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij talrijke stappen hebben ondernomen om informatie en bijstand te krijgen van de autoriteiten doch dit niet hebben gekregen. Zij verwijzen in dit verband naar hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds en voeren nog aan dat, hoewel hun uitleg in dit verband niet echt duidelijk was, de *protection officer* evenmin probeerde om meer informatie te bekomen. De Raad merkt in dit verband op dat uit verzoeksters verklaringen duidelijk blijkt dat zij na 30 september 2019 geen navraag meer heeft gedaan naar de stand van zaken in het onderzoek (*Ibid.*, p. 15). De Raad merkt op dat van iemand die vervolgd wordt en daarom besluit te vluchten, in alle redelijkheid mag worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de juiste stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Dit geldt temeer nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de politie haar op 30 september lieten weten dat zij voorlopig geen informatie konden geven omdat de onderzoekers ermee bezig waren (*Ibid.*). Het loutere feit dat verzoekster geen politieagenten zag toen zij haar lokalen bezocht, biedt dan ook geen afdoende verklaring waarom zij zich niet verder zou informeren naar het verloop van het onderzoek, temeer daar verzoekers nog tot 26 oktober 2019 in El Salvador verbleven en het aldus van belang kon

zijn om zich te informeren of er vorderingen waren in het onderzoek. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers' onwetendheid en hun nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en aldus verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun vrees voor vervolging alsook aan de bewijswaarde van de neergelegde klacht. Wat het door verzoeker neergelegde certificeringsverzoek (*Ibid.*, nr. 4) betreft, wees de bestreden beslissing in diens hoofde er terecht op dat dit document enkel kan aantonen dat verzoekers klacht hebben ingediend bij het Openbaar Ministerie, doch hiermee doen verzoekers geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dat de ingediende klacht geen bewijswaarde heeft ter staving van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissingen oordeelden daarenboven terecht dat het niet aannemelijk is dat de broers en zussen van verzoekster niet zouden worden gevisieerd door de bendeleden, gezien verzoekster stelde dat zij tevens de lokalen beheerde van haar broers en zussen (*Ibid.*, p. 8). Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij verantwoordelijk was voor de lokalen en deze, in tegenstelling tot haar broer, dagelijks bezocht en beheerde, alsook dat haar zussen slechts twee gebouwen hadden. Haar zussen hadden, volgens verzoekers, atypische persoonlijkheden die minder aantrekkelijk waren voor de bendeleden om te bedreigen. De Raad wijst er echter op dat dit loutere hypothesen betreffen in hoofde van verzoekers die aldus geen afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststelling. Dit geldt temeer nu verzoeker verklaarde dat zijn moeder aan de bendeleden zei dat niet zij de eigenaar was van de lokalen, maar wel haar broer (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17), zodat kan worden verwacht dat de bende tevens verzoeksters familie zou viseren. Dat de bendeleden niet geloofden dat verzoekster niet de eigenaar was, zoals verzoeker verklaart (*Ibid.*, p. 18) of dat zij dachten dat verzoekster eigenaar was van de lokalen en de winkels daarin, zoals verzoekers in hun verzoekschrift stellen acht de Raad niet aannemelijk, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat de bendes een socio-economische studie maken van hun slachtoffers en verzoeker verklaarde dat de bendes zelf stelden dat zij alles goed hadden onderzocht (*Ibid.*). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat de bendeleden er weldegelijk van op de hoogte zouden zijn dat verzoekster niet de (enige) eigenaar was van de lokalen.

In dit licht oordeelden de bestreden beslissingen tevens terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoekster haar broer en zussen niet op de hoogte heeft gesteld van het feit dat zij werd bedreigd door bendeleden, gelet op de risico's dat deze problemen zouden kunnen inhouden voor haar familieleden. Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift hun verklaringen dat de bendeleden dreigden dat zij aan niemand iets mochten vertellen, doch de Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers hoe dan ook niet aan deze eis hebben voldaan daar zij besloten om het parket in te lichten van de bedreigingen (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 16), zodat dit verweer op zich niet kan volstaan om te verklaren waarom zij hun familieleden niet tevens op de hoogte brachten van de bedreigingen. Verzoekers herhalen verder hun verklaringen dat zij vreesden dat de zussen de informatie openbaar zouden maken, doch de Raad is van oordeel dat dit verweer te lichtvoetig is om verzoekers' stilzwijgen te verklaren in het licht van de risico's die uitgingen van de bedreigingen door de bende, temeer nu zij in het verzoekschrift zelf aangeven dat zij de broers en zussen wouden beschermen. Hun verweer dat zij hen niet bij hun problemen wouden betrekken kan in dit verband evenmin worden aanvaard, gelet op de vaststellingen dat verzoeksters broers en zussen reeds het risico liepen om ook te worden gevisieerd als eigenaars van de lokalen.

Gelet op voorgaande overwegingen, oordeelden de bestreden beslissingen dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden enkel verzoekster zouden viseren doch niet de rest van haar familie, zeker nadat verzoekster het land is ontvlucht en zij de gevraagde renta dus niet meer bij haar kunnen bekomen. De vaststelling dat verzoeksters broer en zussen geen problemen hebben gekend met de bendeleden die van verzoekster eisten dat zij renta zou betalen (*Ibid.*, p. 6), terwijl verzoeksters zussen *nota bene* op hetzelfde adres woonden als de lokalen die verzoekster verhuurde (*Ibid.*, p. 8), doet aldus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen over de aangevoerde bedreigingen.

De Raad is verder van oordeel dat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van verzoekers ingeroepen vrees verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat zij na het incident op 12 september 2019 niet meer benaderd is geweest door bendeleden, hoewel zij nog tot 26 oktober in El Salvador verbleven (administratief dossier verzoekster, DVZ-verklaring, stuk 8, p. 13) en de bendeleden hadden gesteld dat ze nog gingen laten weten wanneer verzoekster het geld zou moeten betalen (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 16). Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat zij bijzonder oplettend zijn geweest en niet meer naar buiten gingen of zich enkel met een uber of taxi verplaatsten, merkt de Raad op dat dit gegeven klemt met de vaststelling dat verzoekster op 30 september 2019 zich

verplaatste naar één van haar lokalen (*Ibid.*, p. 16). Indien verzoekster werkelijk gezocht werd door een bende omdat zij lokalen verhuurde, kan worden verwacht dat zij zich niet meer naar deze lokalen begeeft. Het loutere feit dat de politie beloofd had om patrouilles te sturen, kan niet volstaan om te verklaren waarom verzoekster dergelijk risico zou nemen. Bovendien, indien een bende verzoekers werkelijk zou viseren, zouden ze hen thuis komen opzoeken. Verzoekers verweer dat de benedeleden niet wisten waar zij woonden omdat zij pas verhuisd waren klemt met de verklaring van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud die aangaf dat de benedeleden tijdens het incident op 12 september hadden gezegd dat zij wisten waar verzoekers woonden (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17), zodat dit verweer niet kan worden aanvaard. De Raad is bijkomend van oordeel dat, indien de benedeleden verzoekers werkelijk zouden viseren, zij ook navraag zouden kunnen doen naar hun verblijfplaats in de lokalen die zij verhuurde, doch verzoekers maken geen melding van dergelijke incidenten.

Verzoekers volharden in hun verzoekschrift verder in hun verklaringen dat verzoekster op 30 september 2019 werd bekeken door benedeleden toen zij één van haar lokalen bezocht, doch de Raad merkt op dat geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat, indien de bende verzoekster daadwerkelijk zou viseren, zij verzoekster enkel zouden blijven nakijken, zoals zij verklaarde (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 16) zonder haar evenwel direct aan te spreken, temeer nu zij hadden verklaard dat zij verzoekster nog gingen zeggen waar en wanneer zij de renta dienden te betalen (*Ibid.*). Verder merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zich gedurende tien à vijftien minuten heeft opgesloten op het toilet en dat de personen daarna niet meer op haar stonden te wachten (*Ibid.*, p. 18). Indien de benedeleden verzoekster werkelijk zouden viseren, zouden zij verzoekster blijven opwachten tot zij naar buiten kwam. Waar het verzoekschrift stelt dat zij vermoeden dat de benedeleden dachten dat verzoekster daar woonde, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft die daarenboven wordt tegengesproken door de verklaringen van verzoeker dat de benedeleden zeiden dat zij wisten waar verzoekers woonden (zie *supra*). Aldus is het ongeloofwaardig dat de personen die verzoekster nakeken dezelfde zouden zijn als degene die haar zouden willen afpersen.

De geloofwaardigheid en ernst van verzoekers' vrees wordt daarenboven verder ondermijnd door de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat er geen concrete elementen zijn waaruit kan blijken dat de benedeleden na hun vertrek nog op zoek zijn geweest naar verzoekers. In dit verband wezen de bestreden beslissingen er vooreerst terecht op dat verzoeksters dochter R.G. geen problemen heeft gekend met de benedeleden, hoewel zij na verzoekers' vertrek uit El Salvador in het huis van verzoekers in Villas Palmeras ging wonen en het geld van de lokalen int (*Ibid.*, p. 5-6 en 9). Waar het verzoekschrift andermaal stelt dat de benedeleden niet op de hoogte zijn van het adres in Villas Palmeras en R.G. er dus veilig is, merkt de Raad andermaal op dat dit verweer klemt met de verklaringen van verzoeker dat de benedeleden zeiden dat ze wisten waar verzoekers woonden (zie *supra*). De Raad merkt aldus andermaal op dat, indien de benedeleden werkelijk verzoekers viseren, er kan worden verwacht dat zij hen zouden opzoeken op hun verblijfplaats. Dat de benedeleden de identiteit van R.G. niet zouden kennen en dat R.G. de huurgelden via bankoverschrijving krijgt, kan hieraan geen afbreuk doen. De Raad is verder van mening dat evenzeer kan worden verwacht dat de benedeleden, indien zij werkelijk verzoekers zouden viseren voor renta, zij ook navraag zouden doen naar verzoekers bij hun familie, *quod non* (zie *supra*), of bij de lokalen die verzoekster verhuurde om erachter te komen waar verzoekers zich bevinden en wie thans de huurgelden int in de plaats van verzoekster. Verzoekers maken echter geen melding van dergelijke incidenten. Waar zij wel verwijzen naar een incident in maart 2020 waarbij een diefstal werd gepleegd in één van de lokalen van verzoekster en in het verzoekschrift volharden dat er een verband bestaat met de bedreigingen aan hun adres en menen dat dit wordt bevestigd in internationale rapporten, merkt de Raad echter op dat zij voorbijgaan aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat enkel de spullen van de huurster van de winkel werden geroofd en dat verzoekster niet kan zeggen wie er verantwoordelijk is voor de diefstal en niet de moeite heeft gedaan om hier verder navraag over te doen (*Ibid.*, p. 6-7). Aldus tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat dit incident verband houdt met hun problemen. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op hun persoon, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

In tegenstelling tot wat het verzoekschrift beweert, doet de vaststelling dat zij geen concrete elementen bijbrengen waaruit kan blijken dat de benedeleden nog steeds naar hen op zoek zouden zijn, afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun verklaringen over hun vrees voor vervolging.

De bestreden beslissingen motiveerden nog terecht dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegde over haar vrees, daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud eerst verklaarde dat wanneer je je eenmaal

te maken krijgt met de bende door de renta te betalen, zij je doden, doch anderzijds verklaart dat zij kennissen en vriendinnen heeft die maandelijks een bedrag afgaven (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 19) en aldus klaarblijkelijk niet gedood werden. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat verzoekster nooit verklaarde dat je gedood werd zodra je betrokken was bij afpersingsproblemen en wijzen erop dat dit geen zin zou hebben, doch de Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde "*Omdat wanneer je hen een keer betaald, je hen heel je leven lang moet betalen en nadien laten ze het bedrag toenemen en eisen ze meer ne meer en kunnen ze je zelfs komen doden; Wanneer je hen eenmaal met hun inmenkt dat doden ze jou, en dat was mijn vrees, ik vreesde voor het leven van mijn zoon*" (Ibid.). Verzoekers tonen niet aan dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen niet overeenstemt met hetgeen verzoekster werkelijk verklaarde. Met het louter benadrukken dat de rest van verzoeksters uitleg, zijnde dat de bendeleden het bedrag van de renta laten toenemen en personen die niet meer kunnen betalen gevaar lopen, overeenstemt met de objectieve beschikbare informatie, kunnen verzoekers op zich geen afbreuk doen aan de vastgestelde inconsistentie in verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar vrees voor de bendes.

De Raad merkt op dat voorgaande vaststellingen en overwegingen kunnen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten dat zij door de bende 18 werden bedreigd omdat zij renta eisten. Aan dit oordeel wordt geen afbreuk gedaan door de opmerking in het verzoekschrift dat nergens in de bestreden beslissingen sprake is van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas.

De overige neergelegde documenten (administratief dossier verzoeker, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 1-2 en 5-9; administratief dossier verzoekster, Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 1-2 en 4-8; verzoekschrift, stuk 10) kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas niet herstellen. Deze documenten hebben enkel betrekking op verzoekers' identiteit, reisweg, eigendommen en inkomsten, die *in se* niet worden betwist, doch niet dienstig zijn ter staving van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoekers betogen dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad erop dat, vermits geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bende 18, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat zij een risicoprofiel hebben als personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de bendes, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij bedreigd zijn geweest door de bende 18, zodat evenmin kan worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador beschouwd zullen worden als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de criminele bende. Verzoekers voeren daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel hebben als personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de bendes.

Verzoekers voeren verder aan dat verzoeksters profiel als makelaar of ondernemer op zich volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen, doch de Raad merkt op dat uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat verzoekster louter omwille van haar profiel en haar aanwezigheid in El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de door verzoekers geciteerde UNHCR "*Guidelines*" (verzoekschrift, stuk 3), waarin wordt gesteld dat "*Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that persons in professions or positions susceptible to extortion, (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of their membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds.*" (p. 32). Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aldus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar algemene informatie volstaat hiertoe niet.

Naast vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde problemen, halen zij geen concrete, recente, geloofwaardige of ernstige, aan verzoeksters profiel als makelaar of handelaar verbonden problemen aan.

Waar verzoekers menen dat zij als vluchteling dienen te worden erkend omdat dat zij afkomstig zijn van een colonia die gecontroleerd wordt door de bende 18, merkt de Raad op dat verzoekers zich beperken tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, doch er niet in slagen deze vrees *in concreto*

aannemelijk te maken. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds persoonlijk bedreigd of geïsoleerd werden door de bendes in hun regio, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen en het feit dat zij geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten met de bendeleiden aanhalen. Verzoekers tonen met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielpprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Zoals hierboven uiteengezet, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten door de bende 18, zodat zij evenmin aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer om deze redenen problemen zullen ondervinden.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de algemene situatie in El Salvador in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers niet concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De door verzoekers toegevoegde algemene landeninformatie (verzoekschrift, stukken 3-6 en 8-9) kan niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van de aangehaalde vervolgingsfeiten, nu verzoekers in gebreke blijven om hun persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

In zoverre verzoekers nog kritiek uiten op een beleidswijziging van de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van El Salvadoranen, wijst de Raad er andermaal op dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij verzoekers op een voldoende concrete manier moeten aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade lopen. Gelet op voorgaande vaststellingen is dit evenwel niet het geval.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen, minstens deze onvoldoende ernstig zijn, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers' voorgehouden vervolging, hun beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat *in casu*, op basis van de veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast, wijst de Raad erop dat, hoewel de subjectieve vrees van verzoekers dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dienen te maken. Verzoekers blijven hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst dan ook niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel (verzoekschrift, stuk 7), die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers (verzoekschrift, stukken 3-6 en 8-9) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door

politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP